

V I Lenin

Den hederliga försvarsvänligheten sådan den är idag

Händelserna i Petrograd under de senaste dagarna, särskilt igår, visar åskådligt hur rätt vi hade, då vi talade om *massornas* "hederliga" försvarsvänlighet till skillnad från ledarnas och partiernas försvarsvänlighet.

Massan av befolkningen består av proletärer, halvproletärer och fattigbönder. De utgör det väldiga flertalet av befolkningen. *Dessa* klasser är verkligen inte intresserade av annexioner; av imperialistisk politik, bankkapitalets profiter, inkomster av järnvägarna i Persien, inkomstbringande poster i Galizien eller Armenien, inskränkning av friheten i Finland – av allt detta är dessa klasser *inte* intresserade.

Men allt detta tillsammans utgör just det, som i vetenskapen och tidningarna brukar kallas imperialistisk politik, erövrings- och plundringspolitik.

Sakens kärna är den, att personer som Gutjkov, Miljukov och Lvov – även om de alla personligen vore mönster av dygd, osjälviskhet och människokärlek – är talesmän, ledare och valda representanter för kapitalisternas *klass*, denna klass som är intresserad av erövrings- och plundringspolitik. Denna klass har investerat miljarder "i kriget" och förtjänar hundratal miljoner "på kriget" och annexionerna (dvs på underordnande med våld eller *anslutning* med våld av andra folk).

Att hoppas på att kapitalisternas *klass* kan "bättra sig", upphöra att vara en kapitalistisk klass och avstå från sina profiter är en bedräglig förhoppning, en ren dröm, som i praktiken blir bedrägeri mot folket. Endast småborgerliga politiker, som vacklar mellan kapitalistisk och proletär politik, kan underhålla eller stödja sådana bedrägliga förhoppningar. Just detta är det misstag som de narodistiska partiernas och mensjevikernas nuvarande ledare – Tjcheidze, Tsereteli, Tjernov osv – begår.

Försvarsvänlighetens massrepresentanter är inte alls insatta i politik: de har inte kunnat lära sig politik vare sig i böcker, genom deltagande i riksduman eller genom att på nära håll iaktta personer, som bedriver politik.

Försvarsvänlighetens massrepresentanter känner ännu inte till att krigen förs av *regeringarna*, att regeringarna uttrycker intressena hos de ena eller andra *klasserna*, att detta krig från båda de krigförande statsgruppernas sida förs av kapitalisterna för kapitalisternas rövarintressen och rövarmål.

Eftersom försvarsvänlighetens massrepresentanter inte känner till detta, resonerar de helt enkelt så här: vi önskar inte annexioner, vi kräver en demokratisk fred, vi vill inte föra krig om Konstantinopel, om Persiens förslavning, om utplundring av Turkiet osv; vi "kräver" att provisoriska regeringen skall avstå från annexioner.

Försvarsvänlighetens massrepresentanter önskar detta *uppriktigt*, inte i personlig mening utan i klassmening, ty de representerar klasser, som är *ointresserade* av annexioner. Men dessa massrepresentanter vet inte, att kapitalisterna och kapitalisternas regering kan avstå från annexioner i ord, kan "klara sig undan" med löften och vackra fraser, men *inte* kan avstå från annexioner *i handling*.

Det är anledningen till att försvarsvänlighetens massrepresentanter blev så starkt och så legitimt upprörda över provisoriska regeringens not av den 18 april.

Människor, som känner till politik, kunde inte bli förvånade över denna not, ty de visste utmärkt väl, att alla ”avståndstaganden från annexioner” från kapitalisternas sida är en ren formalitet, inget annat än diplomaters vanliga undanflykter och fraser.

Men försvarsvänlighetens ”hederliga” massrepresentanter blev förvånade, upprörda och harmsna. De *kände* – de förstod ännu inte detta alldeles klart – men de kände, att de hade blivit bedragna.

Detta är krisens *kärna* och den måste strikt skiljas från enskilda personers och partiers uppfattningar, förväntningar och förmodanden.

Att för en kort tid ”täppa till” denna kris genom en ny deklARATION, en ny not, en ny formalitet (det är vad herr Plechanovs råd i Jedinstvo och Miljukov & Co:s strävanden å ena sidan och Tjcheidzes, Tseretelis m fl:s strävanden å den andra går ut på), att ”täppa till” den uppkomna sprickan med en ”formalitet” går naturligtvis, men det kommer bara att bli till skada. Ty en ny formalitet kommer ofrånkomligen att betyda bedrägeri mot massorna; ett nytt utbrott av upprördhet blir ofrånkomligt och om detta utbrott blir spontant, så kan det lätt bli mycket skadligt.

Man måste säga massorna hela sanningen. Kapitalisternas regering kan *inte* avstå från annexioner; den har trasslat in sig, för den finns ingen utväg. Den känner, förstår och ser, att det inte finns någon *räddning* utan revolutionära åtgärder (som endast den revolutionära klassen är i stånd till), och den svänger sig hit och dit, tappar huvudet, lovar ett och gör något annat, än hotar den massorna med våld (Gutjkov och Sjingarjov), än föreslår den att makten skall tas ur dess händer.

Ekonomisk ruin, kris, krigets fasor, en utsiktslös situation – dithän har kapitalisterna fört *alla* folk.

Det finns verkligen ingen utväg *med undantag av* att makten övergår till den revolutionära klassen, till det revolutionära proletariatet, som är den enda som, under förutsättning att den stöds av befolkningsmajoriteten, är i stånd att hjälpa revolutionen till seger i *alla* krigförande länder och föra mänskligheten till en varaktig fred, till frigörelse från kapitalets ok.

Pravda nr 38, den 5 maj (22 april) 1917

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 31, s 314-316